

இளம் தலைமுறையின் பாசறை - கலைஞர்!

இனமான பேராசிரியர்

1930 - 1940 ஆம் ஆண்டுகளில் பெரியாரின் பச்சை அட்டைக் குடியரசு ஏடும், 1940-1950களில் அறிஞர் அண்ணாவின் திராவிட நாடும், எப்படி இளைஞர் தம் உள்ளங்களில் தனியாட்சி நடத்தி வந்தனவோ, அதைப் போன்றே முரசொலியும் - இளைஞர் உள்ளமெல்லாம் கொள்ளை கொண்டது எனலாம். உணர்ச்சி ததும்பும் நடையில், கிளர்ச்சியுடனும் கருத்து களை மாற்றுக் கருத்துடையார் கலக்கமுறும் அளவுக்குத் தாங்கி வந்த ஏடு முரசொலி.

அதன் முதலாமாண்டு விழா 1943 -ஆகஸ்ட் அளவில் அமைந்த போது; மு.க. அவர்கள் அந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ளுமாறு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்று கொண்டிருந்த என்னையும் எனது நண்பர் இரா.நெடுஞ்செழியன் (நாவலர்) அவர்களையும் அழைத்திருந்தார்.

அப்பொழுதெல்லாம்-நமது இயக்கத் தோழர்கள் எவரும், திருமணம் என்றோ, நீத்தார் நாள் என்றோ, சுயமரியாதைச் சங்க ஆண்டு விழா என்றோ அழைத்துவிட்டால் போதும், அதைத் தவறவிடமாட்டேன். ஒரு வகையில் கூறினால், அந்த நிகழ்ச்சிகட்குச் சென்று பேசிவிட்டாலே எனக்குப் பெருமை, நாட்டையே திருத்திவிட்டதாக ஓர் எண்ணம். அந்தக் காலத்தில், இந்தத் தன்மான இயக்கத்தவர்கட்கு வாய்த்திருந்த சட்ட மன்றமே பொதுமேடைதான். நூறுபேர் அளவில் கூடிய கூட்டமென்றாலும் பெரிய கூட்டந்தான். கூட்டம் நடத்துவதாக கேட்டவர்களால் - எந்தக் காரணத்தாலேனும் கூட்டம் நடத்த முடியா விட்டால்தான் எங்களுக்குத் தோல்வி ஏற்பட்டது போல் கவலை ஏற்படும். சைக்கிள், மாட்டுவண்டி, குதிரைவண்டி, லாரிகள் எதுவானாலும் எம் போன்றோர் பயணம் தொடரும். இந்த நிலையில் திருவாளரில் இருந்து ஒரு மாணவர் ; பழக்கமில்லாத புதியவர் அழைத்திருந்தாலும், அதைத் தவறவிடுவேனா? வருவதாக வரைந் தேன் ஒரு அஞ்சல் அட்டையில், ஆளுர் வந்து சேரும் புகைவண்டியின் நேரத்தையும் குறிப்பிட்டு எழுதினேன். பின்னும் ஓர் அட்டையில் என்னுடன் வருவதாகக் கூறியவாறு நண்பர் நெடுஞ்செழியனும் வந்தார். அன்றைய கூழலில் எனது இளைய உள்ளத்தில் நானே ஒரு தலைவர் என்பது போன்றதொரு மயக்கம்.

விடியற்காலையில் ஆளுர் சேரும் வண்டியில் சிதம்பரத்திலிருந்து போய்ச் சேர்ந்தோம். அப்பொழுது எல்லாம் புகைவண்டியில் மூன்றாம் வகுப்பு உண்டு, அதில் பயணம் செய்யத்தான் எங்களால் முடிந்தது என்றாலும், அதிலும் ஓர் மகிழ்ச்சியே. மக்களைத் தேடிக்கொண்டு அலையும் என் போன்றவருக்குப் பயணிகள் நெருக்கத்தில் பயணம் செய்வது கடினமாகவா தோன்றும்? அதிலும் யாராவது சிறிதே தெரிந்தவரோ, புதியவரோ உரையாட முன் வந்தால் எனக்குத் தெரிந்தவற்றை எல்லாம், எனது கொள்கை விளக்கமாகக் கூறித் தீர்த்து விடுவேன். என்னுடன் உரையாடுபவர் ஏற்றாலும் ஏற்காவிடினும் அது பற்றி எண்ணுவதே இல்லை. எண்ணினால் அன்றோ கவலைப்படுவதற்கு. இளங்கன்று பயமறியாது என்றொரு பழமொழி நினைவுக்கு வருகிறது. பயமறியாது என்பது மட்டுமல்ல, பயனும் அறியாது என்று இப்பொழுது தெரிகிறது.

இளைய வயதினருக்குப் பெரியவர்களிடத்தில் எதிர்வாதம் செய்வதில் அவர்களை அறியாமலே ஒரு ஆர்வம் இருக்கும். அது ஒரு கொள்கையில் கொண்டபற்றுடன் உருக்கொண்டால் அந்த எதிர்வாதம் தனது கொள்கையில் தெளிவடைவதற்கு அல்லாவிடினும் தெரியாதவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் கொள்ளுவதற்கு ஏதுவாகும். அப்படிப்பட்ட நல்வாய்ப்பாக அந்த உரையாடல் கள் அமைந்து, என்னை - என் போன்றோரை உருவாக்கி இருக்கக் கூடும்.

பாரதக் கதையைப் பேசியே பாழ்பட்ட நாடு; இராமாயணத்தை அப்படியே நம்பி ஏற்றதாலேயே இழிவுற்ற நாடு, புராணங்களுக்கு மரியாதை செலுத்தியே அறிவிழந்த நாடு, நமது சுயமரியாதைக் கொள்கைகளை ஏற்றாலும்,

எதிர்த்தாலும் அது பற்றிப் பேசி வைப்போமே என்று வெறி கொண்டிருந்த காலம்.

ஆளுர் நிலையம் சேர்ந்த நாங்கள் எதிர் பார்த்து இருப்பவர் யாராகலாம் என்று கண்களைச் சுழல விட்டோம். யார் என்று தெரியத்தான் வழியில்லையே, அவர்களாகத்தான் எங்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். என்னைப் பார்த்தாலும் எளிதில் எவரும் அன்பழகன் இவன்தான் என்று நம்பமாட்டார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவனைப் போன்றே ஒல்லியான சிறுவன் தான், நல்ல வேளையாக நெடுஞ்செழியன் உடனிருந்தார். முரசொலி ஆசிரியர் கருணாநிதியும் அவரது பள்ளித் தோழர் தென்னனும் எங்களைக் கண்டு கொண்டனர்.

அவர்களுக்குக் கூட நெடுஞ்செழியன் அவர்களின் இளந்தாழையைக் கொண்டே அடையாளங் கண்டதாகக் கூறினர். நிலையத்தில் இருந்து அழைத்துச் சென்று ஓர் இல்லத்தில் தங்கவைத்தனர். அப்பொழுது கருணாநிதியும் தோற்றத்தில் மிகவும் இளையவராகத்தான் இருப்பார். எங்களைத் தங்கவைத்த இடத்திற்கு உணவு வந்தது, உண்டோம். சிறிது ஓய்வெடுத்தோம். காலையில் ஓர் மண்டபத்தில் முரசொலி ஆண்டு விழா கூட்டம், மாலையிலோ ஒரு பொதுக்கூட்டம், இருநூறு, முந்நூறு பேர் இருப்பர். காலையிலும், மாலையிலும் மு.க. அவர்கள் என்னையும் நெடுஞ்செழியனையும் வரவேற்றுப் பேசி முரசொலியின் பகுத்தறிவுப் பணிக்கு அனைவரும் ஆதரவு தர வேண்டும் என்று பேசினார்.

நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தமிழரின் வீர உணர்வை புரட்சிக் கவிஞரின் பாட்டின் மூலம் விளக்கிப் பேசினார். நானும் வேகமாகப் பேசினேன். வைதீகக் கொள்கைகளைக் கண்டித்தும் சாதீவேற்றுமையைச் சாடியும் அந்தக் கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரையை அன்றைய மாணவர் அராங்கசாமி (அராங்கண்ணல்) பலமுறை பாராட்டி உரைத்திருக்கிறார். ஆனால் நான் என்ன பேசினேன் என்பது எனக்குத் தெளிவாகத் தெரியாது. பின்னர் இருபது ஆண்டுகள் வரையிலும் கூட அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைதான். தமிழினம் தாழ்ந்திடச் சூது செய்திட்ட சூழ்ச்சிமிக்கப் பகைவர் எதிரே உள்ளது போலவும், அவர்களைக் கண்டனம் செய்து பேசியவுடன் அவர்களைல்லாம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஓடி விடுவது போலவும் ஓர் எண்ணம்.

ஆனால், இப்பொழுதுதான் புலனாகிறது. அந்தச் சூழ்ச்சியைச் செய்தது தனிமனிதர்கள் அல்ல; கொள்கை கொண்ட அமைப்பு - அதுவும், நம்முடைய மக்கள் உள்ளத்திலேயே மதிப்புப் பெற்று அவர்தம் நம்பிக்கைக்குரியதான ஓர் வைதீக அமைப்பு என்பது - வைதீக வருண

தருமத்தைத் தமதென நம்ப வைத்திட்ட அந்த அமைப்பே, இதிகாச புராணவழியில் நாளும் நமது அறிவைத் திருப்பிவருவது, நம்பத் தகாத வற்றை எல்லாம் நம்ப வைப்பது.

முரசொலி முதல் ஆண்டு விழா அன்றைய நிலையில் சிறப்பாக நிறைவேறியது, பேச்சாளர்களாகிய எங்களைப் பொறுத்தவரையில் முழு வெற்றியே, ஆனால் முரசொலி ஆசிரியரைத் தான் காணவில்லை. விழா நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றவராதலின் அதன் செலவுகளுக்கான தொகையைத் தேடும் வேலை, எங்களையும் வழியனுப்ப வேண்டும். சிதம்பரத்திலிருந்து திருவாரூருக்குக் கட்டணம் ஏறத் தாழ ஒன்றேகால் ரூபாய், இருவழிச் செலவும் இருவருக்கும் அளித்திட ஐந்து ஆறு ரூபாய் தேவை. அதற்கு வழி இல்லை. கடன் தரவும் யாரும் இல்லை. அந்த நிலையில் உடனடியாகக் கை கொடுத்தது, அவர் வீட்டில் இருந்த தொரு வெள்ளிக் கிண்ணம். அதை விட்டாருக்குத் தெரியாமல் தான் எடுத்துச் செல்ல நேரிட்டது. அடமானம் வைப்பதற்கு, வீட்டிலுள்ள பெரியவர்கள் என்ன சொன்னாலும் - அது தவறு என்று ஏற்கக் கூடிய நிலையில் அவர் இருக்கவில்லை. தமிழரின் தன்மானமே வைதீகத்திடம் அடமானம்

வைக்கப்பட்டுள்ள போது - அதை மீட்க வெள்ளிக் கிண்ணத்தை அடமானம் வைப்பதுதான் தவறா? என்று கேட்கத்தான் அவருக்கோ, எங்களுக்கோ தோன்றியிருக்கும். அவ்வாறு கிடைத்த தொகையோடு வந்துதான் - ஆளுக்கு இரண்டரை ரூபாய் கொடுத்து வழியனுப்பி வைத்தார் மு.க. அப்படியெல்லாம் அரும்பாடுபட்டுத்தான் முரசொலி முதல் ஆண்டு விழா நிறைவுற்றது.

அதன் பின்னர் மு.க. அவர்கள் எழுதி நடித்த 'சாந்தா அல்லது பழனியப்பன்' என்னும் சீர்திருத்த நாடகத்திற்குத் தலைமை ஏற்க புரட்சிக் கவிஞரையும்; உரையாற்ற என்னையும் அழைத்திருந்தார். இருவரும் கலந்து கொண்டோம். நாடகம் நிறைவேறியது. பின்னர், **ஆசிரியர் மு.க. அவர்கள் செயலாளராக இருந்து நடத்தி வந்த தமிழ்நாடு தமிழ் மாணவர் மன்ற ஆண்டு விழாவிற்கு அழைக்கப்பட்டேன். திரு.கே.ஏ. மதியழகன், டாக்டர் இலக்குவனார், அக்காலத்தில் தனபாக்கியம் என்றழைக்கப்பட்ட திருமதி பொற்செல்வி ஆகியோருடன் கலந்து கொண்டேன். இளந்தலைமுறையினரை இயக்கப் பற்றுடையவர்களாக மாற்றும் பாசறையாகத் திகழ்ந்தது அந்த மு.க. மன்றம்.**

'முரசொலி' மலர் -1992

கலப்புத் திருமணம் - சாதி!

நாம் சமபந்தி விருந்து நடத்தி விட்டோம். ஆனால் எத்தனை பேர் கலப்புத் திருமணத்திற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். திருமணம் ஆனவர்களைக் கேட்கவில்லை; இன்னும் ஆகாதவர்களைக் கேட்கின்றேன். ஆனவர்கள், நான் தயார் என்று கையை உயர்த்தி விடாதீர்கள். நான் கேட்பதற்கு உரிமை படைத்தவன்.

என்னுடைய குடும்பத்திலேயே பல கலப்புத் திருமணங்களை நடத்தி வைத்தவன் நான்; அதிலும் குறிப்பாக ஆதி திராவிடப் பெண்ணை என்னுடைய மருமகளாக ஏற்றுக் கொண்டவன் நான். ஏற்றுக் கொண்டவன் மட்டுமல்ல; நானே வரவழைத்து என்னுடைய மகனுக்குக் கட்டி வைத்தவன்.

இன்றைக்கும் ஆதி திராவிடப் பேரக் குழந்தையை, பேத்திக் குழந்தையை எடுத்துக் கொஞ்சுகின்றேன்; முத்தமிடுகின்றேன். ஒரு பெண்ணை எடுத்தது மாத்திரமல்ல; என்னுடைய வீட்டுப் பெண்ணை, என்னுடைய பேத்தியை ஒரு தலித் - ஆதி திராவிடர்க்குக் கலப்புத் திருமணம் செய்து வைத்ததும் நான்தான்.

எனவே அந்த உரிமையோடு கூடத்தான் நான் சொல்லுகின்றேன். கலப்புத் திருமணம் சாதியை ஒழிப்பதற்கு பெரும் கருவியாகப் பயன்படும் என்பதை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது.

- கலைஞர்